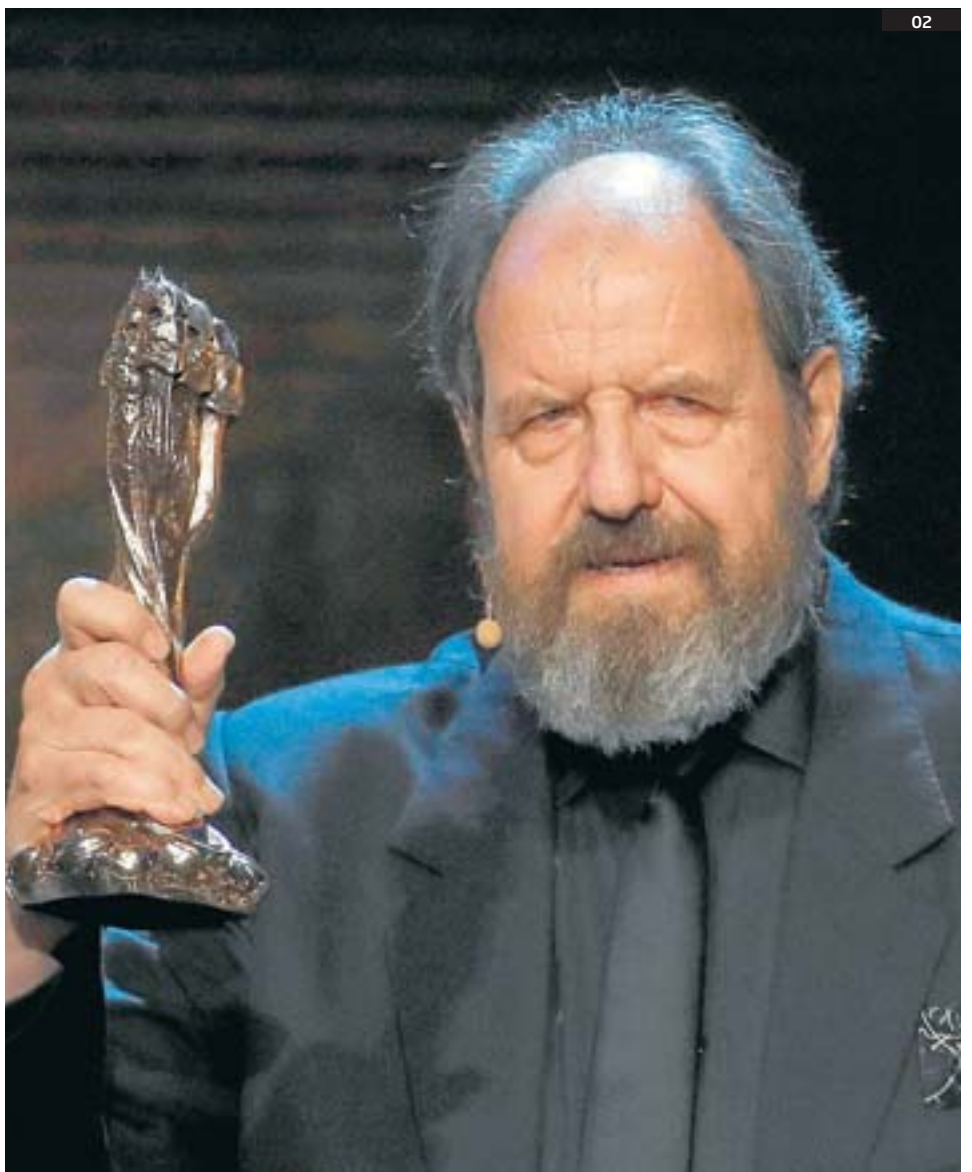

PREMIS GAUDÍ 2017

01. La cineasta Isona Passola, el president Carles Puigdemont i l'alcalde Ada Colau. MARC ROVIRA 02. Josep Maria Pou, premi honorífic dels Gaudí. ALBERTO ESTÉVEZ / EFE

El sushi, l'estrella alcaldessa i el jove Pou

La reina de la nit és la presidenta de l'Acadèmia, Isona Passola, l'amfitriona més entusiasta

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

A mesura que van passant els anys, el cronista va confirmant que per fer l'agost res millor que camuflar-se a la cua dels photocalls. La dels Gaudí és molt concorreguda i si un afina l'orella i acluca els ulls per observar millor, la crònica flueix i les trobades entre faràndula i polítics donen instants reveladors. Hi ha abraçades, moltes abraçades, la reina és Isona Passola, esclar, a qui haurien de donar un premi a l'amfitriona més entusiasta. "Vull que guanyis tu!", li diu Clara Segura a Greta Fernández, les dues nominades a millor actriu de repartiment. Segura ha fet bo el gag del primer capítol de la segona temporada d'*El crac*, en què en una gala apòcrifa dels Gaudí copava les nominacions a millor actriu.

L'estrella indiscutible i hiperactiu saludador és Josep Maria Pou, que rebrà el guardó honorífic. A més de ser un actoràs, he vist poca gent més professional que ell. Respon a

tothom amb diligència, fins i tot a una reportera d'un canal per a adolescents, que li pregunta quin consell donaria als joves actors. En lloc de deixar anar qualsevol tòpic, li explica que ell mateix se sent un etern adolescent: "Vaig pel món com si tingués divuit anys i estic a punt de fer-ne setanta-tres!"

Els que esperen i desesperen perquè els toqui estan nerviosos. Pateixen perquè potser s'acabarà el sushi, l'estrella del càtering, sense cap mena de dubte. "La gent del cine és molt de sushi", m'explica el cap de premsa. Marcel Barrena, director de *100 metros*, n'és fanàtic i s'enfadarà molt si no li donen a Alexandra Jiménez el premi a la millor actriu de repartiment. Li recomano que busqui la Greta i la Clara perquè li facin una abraçada, a veure si funciona. Isaki Lacuesta i Isa Campo volen passar de llarg de les fotos però els retenen i a ell li agrada molt la meua camisa amb guineus: "És molt *petit indi*". Té raó, el protagonista de la pel·li de Marc Recha tenia una guineu com a millor amiga.

Em quedo tranquil quan m'assabento que encara que no li donin cap premi a Karra Elejalde no li agafarà cap lipotímia. Qui sí que se salta el photocall és el doctor Bonaven-

Honorífic
L'estrella indiscutible, hiperactiu i diligent saludador, és Josep M. Pou

Alcalde
Entre els polítics, les mirades se les endú Ada Colau i el seu embaràs

tura Clotet – "Aquesta no és la meua guerra" – i té raó, ja compleix amb escreix en la seva gala anual contra la sida. Els seus fills Marc i Aina sí que compleixen amb el ritual.

No voldria ficar el nas en la feina del company Raül de Tena, que fa la crònica de moda en aquestes pàgines, però m'atreveixo a suggerir que els mitjons blancs amb sabates i vestit negre d'Alex Monner mereixerien un Argh! a la *Cuore*. El sushi va desapareixent i també les esferificacions d'oliva d'Albert Adrià, senzillament sensacionals.

Albert Serra, pomes agres

Veig Albert Serra amb cara de pomes agres –estranyíssim!– i destacant que la nominació que li hagués fet més il·lusió per a *La mort de Lluís XIV* hauria sigut la del gran Jean-Pierre Léaud. Home, l'actor fetitxe de Truffaut ja va venir fa uns mesos a la Filmoteca, tant esforç hauria sigut excessiu. Bruno Bergonzini, nominat per *100 metros*, està molt content, irradia felicitat.

És curiós que encara no hagi arribat cap polític: mentre ho penso veig que Jordi Vilajoana baixa les escales mecàniques de l'Auditori del Fòrum. I Oriol Junqueras amb corbata, quina cosa tan estranya.

Se'l veu una mica perdut. En canvi, Santi Vila està en la seva salsa. Juanjo Puigcorbó abraça Àlex Casanovas i Sergi Mateu. El primer és polític i els altres dos ho semblen. Gerardo Pisarello està molt content de saludar Puigcorbó: no sé si al consistori la relació d'ERC i Barcelona en Comú és tan fluida. "Que vens de Girona?", li pregunta Josep M. Pou a Carles Puigdemont. També hi són Carme Forcadell, Jaume Collboni, Ferran Mascarell, Núria Parlon, Agustí Colom, Gala Pin, Jordi Baiget...

Però l'estrella arriba l'última. És Ada Colau, que baixa les escales mecàniques radiant, embarassada i somrient, la cara lluminosa. "Hola, nominada!", li etziba Puigcorbó. Sí, l'alcalde és la protagonista d'*Alcalde*, documental nominat. L'acompanya el seu marit, que al film és un secundari inquietant, a l'ombra de l'esposa, els mesos abans de les eleccions que la van portar a l'Ajuntament. "¿No ha vingut el Vidal?", em pregunta un alt càrrec de la Generalitat. "Quin Vidal?", repregunto. "El jutge!" "Ah! Doncs mira, veus aquell senyor d'allà baix, alt i amb corbata, que sembla una mica perdut? Pregunta-li a ell, crec que té més informació".